

Tornay András

VISSZA SAMÁRIÁBA

ISBN 963 7900 94 2
TE 091

Felelős kiadó a Tevan Kiadó igazgatója
A könyvet tervezte: Hunyadvári András
A borító Szentirmai László grafikájának felhasználásával készült

Huba fényszedés, Gyula, 1995
© **Tornay András, 1995**

A szerző köszönetet mond a kiadáshoz nyújtott segítségért
Cs. Tóth Jánosnak, Eperjessy Józsefnek és Tornay Gábornak.

most tanít meg feledni
játszani és nevetni
áldani és szeretni
gyűlöletet temetni

cs

Szájjal festek
megfaragott balettcipőbe hangokat
gyöngéden lépnek
el nem tévednek
tükörbe néznek,
s némán csalódnak.

A gonoszság tükre szebb,
a bűn is kívánatos benne.

A szeretet tükre csiszolt,
s ha a szélén húzod kezed,
biztos, hogy vérezni fogsz.

cs

Kell!
Menetközben korigálni a hibákat,
hisz az út egyre világosabbá válik.
Mégis. Önmagamtól semmit sem tudok tenni.
Tudom, hogy honnan jövök.
S tudom merre tartok.
Az odaszántságban nincs kikapcsoló gomb.
De sokszor nem vagyok más, mint
földbeesett búzaszem, halál nélkül.

cs

Szenvedésben nevetni
fájdalomban túrni
Csak te tudsz bennem

Gyümölcsöt érlelni
Pusztaságban énekelni
Csak te tudsz bennem

Mozdulatlanul közeledni
Puha kenyeret hajítani
Csak te tudsz bennem

Halált életre cserélni
Hegedűhúron könnyet nevelni
Csak te tudsz bennem

Jöjj hozzám
s nem leszel szomjas soha
s nem mardos éhség
jöjj hozzám
s nem kínoz csalódás
engem már összetörtek egyszer
s így most
pohár nélkül ihatsz engem
liszt nélkül lettem kenyereddé
fájdalmaid kölcsönkértem
keresztemre felszegeztem

szabad vagy gyermekem

cs

KOMFORT KOLDUS (JÁNOS 9:1-12)

A világ formált koldussá
koldulod a szeretetet
könyörgöd a megértést
s alamizsnával dobálnak a sajnálkozók
de nem kell Jézus
nem akarsz felállni.
Nem akarsz látni.
Vakságod kényelmes s hasznot hajt a fehér bot.
Mit is koldulsz valójában?

Az ácschalász egyébként optikus is!
Ő nem enyhít, hanem megszüntet.
Kényelmed megszűnik, hisz már észrevett
most kezd ismét teremtéshez. Újból.
de barátom;
Jézus nélkül: ücsörgő
szánalmas
komfort
koldus
vagy.

cs

romokat görgetek eléd ma Uram
megint eltévedtem
elrejtettem keresztem
pusztítottam nevedben
önmagamat kerestem

Törd össze köveim! Könyörgök Uram!
Taníts engem különbséget tenni,
Mustármag mértékkal hinni és remélni
Fabárával szivárványt menteni
Testvért, -ki megbántott- álarc nélkül szeretni!

a jelent már értem
de fáj a veszteség
pedig nem is voltál ott
hát új harcba indulok

cs

Noékat megnevető megvetők!
A hűséget gúnyoljátok!
Krisztust ostromozó köntöstépők!
Saját tükrötökbe köpködtök!

Hiszen jön a pusztulás áradása.
Mert ugyanaz a Király támad fel.

Mert van megoldás:
bárka vagy kereszt,
vagy más fadarab,

a kérdés az, hogy vállalod-e a szálkáit.
És a győzelmét?

cs

A zene a küzdés, a hang a könny
a szívem a láng
a szemem közöny
köd van, s nehezen látlak

vesztes a vergődés, becsapott az álmom
társ helyett vigyáz rám
elázott kabátom
köd van, s te nem vagy itt

kívül-belül tél van, félek - elárultalak
gonoszul megvádolnak
építetlen falak
köd van, s elveszítettelek

gyászomban rálépek
az új remény útjára
elcserélem emléked
tisztá szép ruhára

köd van
titkos köd

cs

EGYSOROSOK

Emlék, ami ez után fog megtörténni

Bántotalak, hogy megvédhesselek

Csalódások csápjai csakazértsem csípnek

Harcban hullt el létem, s mégis győzve élem

Szemetekből Isten sugárzik

cs

A mi szomorúságunk csak makett.

Sétálj a fájdalom útján

A mi könnyünk csak öntisztításunk vágya.

Vízeséssel sír az Isten

A mi győzelmünk csak viszonylagos.

Az igazi dobogót ácsok készítik

A mi távlatunk mérhető.

A legmagasabb hegy mégis Jeruzsálemben van

A mi elbukásunkat szégyenünk támogatja.

A büntelenséget nem lehet utánozni, csak
tanulgatni

A mi túlélésünk csak a Golgotáig tart.

Az övé ugyanitt kezdődik

A mi reményünk csak a Golgotáig tart.

Az övé

cs

PEDIG

pedig van áldás a veszteségben

színek élnek a feketében

Az eső fűillatot rejteget

A kegyelem hiányokat elfedez

cs

bezárt ajtók mögötti
kitapinthatatlan sebektől
húsföldbe rothadt mustármagom
még csak egy kavicsot
sem képes megmozgatni,
s megnevetnek a hegyek

Jézus! Kérlek ne haragudj!
Segíts hitetlenségemen!
Csak egy szóval mondd,
köpj sarat rám is,
lopva érinthessem ruhád szegélyét,
hívj le engem is az önmenedék fájáról
Taníts!

- felajánlani a rejtegetett halat,
s kenyeret, hisz ahogy az idő múlik,
úgy gyarapszik az ötezer is
- semmit sem vinni templomodba
csak imát és ostort
- elszakíthatatlan hálót fonni,
melyből nem csúsznak ki szeretteim

cs

folyóban gyökeret eresztő virág
alkonyban megbújó nyugalom
áttört kerítés mentén
felejtett gyermekjáték
kandallóban versenyző melegség
hullámokban megmártózó csillagtánc
hegyvidéki éjszakában visszhang
fűzfát felborzoló nyári szél
harmat érinthetlenség

egyetlen szavad

cs

ÚJ EGYSOROSOK

Az Isteni ismeret az erkölcsöt festi meg.

Isten az álmaink előtt jár.

mécseste

Szerecsen szerencse dobban dobozban

csak te tudsz bennem szeretni

cs

Az egység eszköze a csend.
Hallgatni lehet együtt.
Beszélni nem.

cs

esők áztatnak éjszakákat
szégyent vernek dobra éppen
késeket mártanak reménybe
de ez is elmúlik

ígéret van a halál ellen
eladnak, kötélre vernek, megaláznak
vonszolnak a porban
de ez is elmúlik

meghal melletted a barátod
az emlékeid tapossák, s tördelik szemétté
de ez is elmúlik

reménykedsz a napsugárban
de ez is elmúlik

de ez is elmúlik

Bele markol az adományba
összesározza a szobám
nem vádol csak kérdez
meleg kenyérrel kínál
hozzám jött
miattam

miatta
menekülök tőle
hűvös vagyok és elutasító
magyarázkodom és feltételezgetek
én nem akarok nyomokat, emlékeket védeni
a sebeim félttem, képtelen vagyok újra elvérezni

Minden szeretetet csalódás támad?

AZ ELVESZÍTETT EMBER

Elsorvadt? Meghalt? Kifakult?
Kifosztották.
Némán kong titkaink kosara
s nincs már közöm könyveidhez

Gránitba kövült hogyvagyokban
panelválasz a keret
A vászon üres, színt se látok
s mások fogják a kezéd

Veszteséged viasz vérben
Gyertya lángol vész sötétben

Elváltunk, s ha visszanézek
Már csak imádkozni tudok érted.

ENGEDJÉTEK, HOGY A GYERMEKEKHEZ MENJEK

/Lukács 18:16-17/

Bennem él az Isten
Félelmem már nincsen
Eltépte a bűnöm
Könnyű így már győznöm
Nekem adta Lelkét
Megfeszített testét
Virág nő már bennem
Újra gyermek lettem

cs

REMÉNY

a fűzfától tanulok
a síró fűztől
együtt várjuk a tavaszt

cs

ELENGEDLEK

nem tudtalak megvédeni
nem tudlak már átölelni
de mesélek a reményről

nem gyűjthatok lámpást
csak eltűrjük a bántást
de lefestem a hajnalt

kincsünk megint titok marad
bennem nem találsz már magadat
de merítetek a forrásból

nagyon fáj, hogy nem vagy velem
kit érintsen most a kezem?
de rábízalak másra
aki jobban tud szeretni mint én

cs

A FELTÁMADÁS ELŐTTI NAP

Lándzsa karcot igazságot
Véka alatt lámpás pislán utolsót
Gonosztevők csúfolódnak
Ecetet öntenek tiszta forrásba
Újra
Istent ölnek a Koponyahegyen

Sötétbe süppednek saruink
Szégyenünk sürget sikátorok felé
Sietnünk kell
Lopódzva érkezik az ünnep
Még az Istentisztelet előtt oda kell érünk,
hogy rendbehozzuk a templomfüggönyt

Mi tettük őt gyolcsba
Penészes sírboltba
S e történelem egyetlen szombatján
gyilkosok imádkoznak
Megfeszített Istenükhöz

De nem jöhet válasz.

cs

üres a sírbolt holnap
keresztre feszült a tegnap
ma még lehet sírni

holnap már csak győzni
holnap után menni menni
örökségben örvendezni

cs

virágok
szeretet
angyalok
harangok

vigyáznak
szolgál ma
rántanak
hangjait

védnek
téged
kardot
hallod

kövekre
szívedre
keresztre
bűnöket

vércseppek
pecsétek
szegezett
bénít az

hullnak
forrnak
fénnyel
éjjel

cs

imádkozom érted
békességet kérek

közbenjárok érted
vége lesz a télnek

fohászkodom érted
pásztorodhoz térj meg

térden állok érted
szeretlek és féltlek

cs

SÍRNI SZÉP

Bízd a könnyeidre fájdalmaid.
A víz felszínén
a nehéz hajók is fennmaradnak.
A vigasztalás is teremtmény.
Könnyeid hordozzák
győzelmeid a kikötőig.
Nem szégyen a stáció,
csak akkor ha visszafordultál.

cs

AZ IGAZI SZERELEM

Az igazi szerelem
elviszi a kapott ajándékot
a másiknak.
Mégcsak bele sem harap.
Becsomagolja.
Gondosan lezárja.
Tisztán megőrzi.

Szaladna, de vigyáznia kell;
nem szabad elcsúsznia a sárban.

cs

Istenem!
Taníts engem szavaidra!
Ültesd szívembe a hálát,
virágozzon ajkamon a köszönöm

Éghetek, de köszönöm, hogy van minek égnie. Bánthatnak, de köszönöm, hogy fájhat, s doboghat a szívem. Nem látok mindent tisztán, de köszönöm, hogy van szemem. Nem ugrok át minden akadályt, de köszönöm, hogy mozognak lábaim. Nem ízlik minden, de köszönöm, hogy mindig gondoskodsz. Köszönöm, hogy nem vagyok tökéletes, de működöm. Köszönöm csodád, hogy élek, s így minden kudarc, s hiányosság szöge eltompul. Köszönöm kegyelmed, hogy még állhatok, s másnak rövidebb, fájóbb élet lett sorsa. Én köszönöm e perc érdemtelen ajándékát. Mennyire méltatlan vagyok, s tudatlan, hisz minden pillanatban kezéd tart a veszély örvénye felett s viharok szélén fürdök sugaraidban. Magamtól semmi, általad a világ-mindenség megismételhetetlen csodája vagyok.

Bocsáss meg kérlek, ha reklamáltam. Mindent köszönök. Mindenben mindenkor hálával.

cs

itt nem marad kő kövön
ha széttöröm a közönyöm
s elfogadom örömöm;
köszönöm, hogy működöm

cs

Taps nélküli győzelem
Benned hinni Mesterem

cs

Ha könnyed több mint mosolyod
Hidd el a nagyobb szeretet erejét
Ha emlékeid színesebbek mint a jelen
Kérd el a nagyobb szeretet erejét
Ha elveszítettél valamit ami nagyon fontos
Fogadd el a nagyobb szeretet erejét
Ha bátortalan vagy
Hidd el a nagyobb szeretet erejét
Ha egyedül maradtál
Gyökerezz meg a legnagyobb szeretet erejében,
mert
Az a fontos, aki a növekedést adja
s ha gyökereid jó helyen vannak,
úgysem tudsz elmozdulni

Hidd el a nagyobb szeretet erejét

cs

16 BETŰKÉP GEORGE WINSTON „FOREST” CÍMŰ MŰVÉRE

1.

Előhívlak a sötétből
s megtanítalak járni
Kézenfogva megyünk át az erdőn
áttörve napsugarak kerítéseit
Felettünk magas félelmetes fák
s mi csak megyünk szótlanul előre
Megcsörrennek a gallyak
ahogy rájuk lépünk
Közeleg az alkony
A madarak nem tudnak kitörni
az erdő zárkájából
Menekülnének mintha lángholna
körüöttük minden
elkeseredetten kopogtatják a kérgeket
Mégis próbálunk énekelni

2.

visszhangzik a léptem
fűcsomóra léptem
kicsurrant a vérem
összecsuklott térdem
halálomat kértem
már nincs mitől félnem

3.

emlékek táncolnak,
sírnak a hegedűk,
az erdő szomorú,
csendes eső ápolja,
s simogatja a leveleket
Bebújunk egy nagy lapu alá
s szemléljük a vizet
ahogy csatornát épít a sárban

4.

Előbújnak a vadak
Eső illat, s fű színe keveredik
táncolnak az élők
Minden levegővétel ünnepség

5.

hálót sző a pók
s nem repül felé bogár
Tilos csapdával ölni
Csak a nap játszik vele
s csipkefüggönyére óvatosan helyezi
szívárvány darabjait

6.

csend van

7.

betakarlak
eltakarlak
s nem hagylak el
őrizlek, ha alszol
vigyázlak, ha ébren vagy
enyém vagy
együtt járjuk az erdőt
megyünk a tisztás felé
bármikor megsimogathatlak
enyém vagy

8.-9.

nincs köd, csak napfény
nincs bú, csak tánc
nincs sóhaj, csak szellő
nincs érdes, csak sima
nincs eleje, nincs vége

10.

Hangtalanul nőnek a fűszálak
Harmat simogatja őket
Áttörik az avart
csendben vívva harcot a halállal

lépések a hídon
megfeszülve figyel a harangvirág
süpped a harmatos fű
közeledő lépések
apró fadarab hullik a vízbe
örvényt kavart, majd
kisimul az aprótengerszem, s ismét
tükörré válik, hogy láthasd magad benne
térdepelj csak le,
s most ne szólj

11.

szikrázik a patak
- mintha vigyázna,
nehogy fájdalmat okozzon a köveknek
óvatosan keringőzik
hullámaival megcsiklandozva
a lelógó ágakat, s kacérkodik
a levelekkel
medrének báltermében
ma vidám zene hallható

ez az élet forrása

12.

csörgedezik a víz
nem apad ki soha

13.

esteledik
megpihennek a fák
összezárják koronáikat
egymásra simulnak a virágszirmok
altatót dúdol a búcsúzó naplemente
alszanak mindenhol

14.

holdfény

15.

álom - fájdalom nélkül
béke - háború nélkül
csend - zajok nélkül
szeretet - ember nélkül
elválás - csalódás nélkül
örök találkozás - vég nélkül

16.

de indulni kell
hisz fogják a kezem
halkan, óvatosan vezetnek
még ha nem is látom az ösvényt,
szelíd, biztos kéz vezet.

körülöttem csoda
bennem bizalom

sok mindent itt kell hagynom,
mégsem csomagolok semmit

indulnom kell mennem kell
hívnak

Indulok. Megyek.

nem a takaróm,
nem a puhaság,
nem az érintésem,
hanem a szeretet
melegít fel

cs

Nem az mondja el, hogy mit érek neked,
amikor nálam vagy.
Többet jelent az, hogy merre, s hová indulsz,
amikor bezárod az ajtóm.

cs

Most sem írnék mást a kőtáblákra!
- üzeni az Úr.

cs

arcod vonalaiban
hangod dallamában
szíved dobbanásaiban
vagyok

cs

fájdalmas ünneplésbe
győzelmes veszítésbe
hófehér szelídségbe

hívlak - suttogja Isten

koporsód szögeinél
könnyeid cseppjeinél
életed kezdeténél
várlak. mondja Isten

cs

a halálból kihozva
életbe beoltva
virágot hordozva
szabaddá oldozva

engedi, hogy járjak
a szeretet bőségének
csízmáiban

HISZEN MÉG A KÖVEK IS

hiszen még a kövek is
féltek a sötétben
átáztak a vértől
csiszolódtak a keresztől
agonizáltak az igazságtalanságtól

hiszen még a kárpit is megszakadt

hiszen még a kövek is
megsimogatták a békesség lábnyomát
a szabadság súrolta élek is kisimultak

a fájdalom útján mégis ajtók nyílnak
s felépül egyszer az igazi Templom

hiszen még a kövek is rendelkezésre állnak
még a kövek is várnak

hiszen még a kövek is

cs

VAN EGY EMBER

Van egy ember, akit választhat a csaholó tömeg
van egy gyilkos, akit törvény enged szabadon
van egy vádlott, akit cselszövő ellenségek hívnak
van egy bűnös: Barabbás a neve

van egy ember, akit megszemlél a város
van egy valaki, akit nem csalt törbe,
csak keresztbe a bűn
van egy bajnok, akit nem lehetett legyőzni
van egy Isten: miattad koszorúzták gyommal és köpedékkel

háta; vértenger viharai
tekintete; hajnali égboltok reménysége
keze; fába metszett test-vér
halálában élet ajtaja nyitja fel zárjaid

Barabás hív az életbe, hogy meghalj,
a meggyalázott ács a halálba megy, hogy élj

számárháton meg nem értve
fájdalmaktól sosem félve
egyedül, de égre nézve
ma is árulói lábát mossa

cs

Először az alapok:
Istennél én rab vagyok
Szeretete rácsa véd
Meghaltam az életért

JERUZSÁLEM

Az olajfák
most is tanúként állnak
Hamis húsvétok vérközünyre várnak
Közel a kertben préskönnycseppek hullnak
S mégsem érti meg a város

A hős falak
most is büszkén állnak
Pálmafaágakban ellenséget látnak
Ünneplő gyilkosok ezüstpénzre várnak
De nem érti meg a város

Nincsenek korsók,
mennyegzőt nem várnak
Nincsenek vakok kik gyógyításra vágnak
Nincsenek bénák, üszkös botok, ágyak
És nem érti meg a város

Csillognak a bűnök,
magasak az árak
Hangos pitvarokban keresztet kalapálnak
Ostorcsapásokban
reménymagot plántálnak
De nem érti meg a város

Szürke szívre szabott sziklasírok áznak
Megnémult nyelvek új szavakra találnak
Elszáradt virágok új illatra várnak
De nem érti meg a város

Az egyetlen erőre malomkövet zárnak
Tiszta forrás helyett szemétben halásznak
Lelkek hullnak porba de épülnek a házak
És nem érti meg a város

CSAK TE

Téli csodában járni
Hazugot igaznak találni
Füillatban elrejtőzni
Csak Te tudsz Istenem

Tisztaságba menekíteni
Könnycseppeket elfeledtetni
Barátként el nem hagyni
Csak Te tudsz

Álomszirmokat nevelni
Sötétben fényt gyűjtani
Fagyban parazsat simogatni
Csak Te

Háborúban mégis énekelni
Gyűlöletben mégis szeretni
Szikes szívben gyökeret ültetni
Csak

Pillanatban örökkévalót élni
Tövisek közt mégsem félni
Lángolni de el nem égni

Bűnt csak porba írni
Elmenni és visszatérni
Gyöngédségben átölelni
Egyedül
Csak Te tudsz Istenem

GYERE!

Szenderegve puha pihék közt
felhőkön járva
mindent megsimogatva ami kedves
a bennem lévő gyermek hozzám könyörög:
Gyere!

Örülni percegő percekben
Jelen lenni jelentős jelenben
Táncolni pillangó pillanatban
Dalolni haldokló harmatzajban
Elrejtőzni fűszálak fonákján
Csúszkálni hegycsúcsok homályán
Elbújni susogó szellőben
Bandukolni remegő reményben

Mennyei mannákat mezgerelni
Szerető szíveket szeretgetni

Gyere!

cs

LURKÓ MESE

A májusi szürkület palettájáról
Megszökött egy szökőkút
Mögötte lopakodott egy sztrapmacska
Csakhamar találkoztak
Bizalmatlanságukat legyőzve
Együtt mentek tovább

Keresték a legtisztább felnőttet

cs

én csak eljátszom a barátságot
koldulom a simogatást
az ácsfiú pedig most is gyógyít

én csak várom a tisztaságot
sóvárgok, hogy elfogadjanak
az ácsfiú harmóniát ajándékoz egy süketnek

én csak lábnyomokba lépek
kereszteket cserélek tövisekre
az ácsfiú most hal meg értem

cs

nem veszem észre
- pedig vérrel fröcskölnek szavaim

cs

EF. 2:8-9

Az ajándék a tiéd
én csak tekintetek beléd
nem tőlem van kincsem
üdvösségem, hitem

semmit nem teszek
nem is dicsekszem
mehódol előtted térdem
perceimet benned élem

cs

HÚSVÉT ELŐTTI NAPOK

Sokan,
sokan,
nagyon sokan tanúskodnak ellene
... valahogy
 mégsem egyezik amit mondanak

HÚSVÉT UTÁNI NAPOK

Sokan,
sokan,
nagyon sokan nem veszik komolyan a feltámadást ...

Az éjszakai csendben
Álmaiddal zsebben
Szenvedni indulsz

Vállalod a könnyet
A kenyeret s a követ
Ha szeretni akarsz

Csalódott az ember
Átszögezett testtel
Remeg a keresztért

A feltámadás titok
Ott nincs félelem; tudod
És önmagadért szeretnek

templomodban ácsok dolgoznak
csenedbe hangviharok forrongnak
mindenki készül az igazi ünnepre

márványodba repedéseket üt a szégyen
szentélyedben árváid ülnek
jelenléted vadásszák

a szobrok kacsintanak
villámfélelemben születik szépséged
aranyban pislog távolságod

katedrálisok zengik zajtalan nyugalmad
megtaláltalak
s készülünk az igazi ünnepre

cs

Szerintem én sokat vártam mástól
s keveset a Messiástól

cs

A túlélés társas történet

cs

Az Úr megvédett, s megmentett azáltal,
hogy elmentél.
de én nagyon vágytam rád.
Az Úr nem engedett bűnbe esnem,
helyette bementett a csalódásba
Néztük egymást, s szemeim elkeseredve
kiáltották, hogy ülj mellém.
Néztük egymást,
s te már régebben elmentél.

Tücsökzenét s esőillatot bújtat
párnámba az éjszaka
Harcol bennem a csend, a könny
Győzni tanulok vesztés edzéseken
megfagyott a kezem
testem megint botlott
mégis mászom a hegyre
jégpárkányon,
egyedül
felfelé

cs

A harcost, aki oroslánokkal
vívott győztesen,
hazafelé nyulakkal való
küzdelem gyengíti
sebezhetővé.

cs

Az emberben az Istent látni
győzteseket meggyalázni
tudom: bűn

virágszálból reményt lopni
szorításból menekülni
tudom: nehéz

tisztaságban erősödni
igenekben nemet szólni
tudom: muszáj

cs

Mióta tudok fájni magamnak
minden percben vétkezem
De nincs közös könny még bennünk
S tán csak szájalmaid keresem

Mióta kezemen bilincs szorít
minden percben szárnyalok
Köztünk lévő távolságban
Mosolyogva meghalok

cs

DE KÜZDÖK

megcsaltam a szeretetem
elandalogtam a fagyba
kövek sziszegnek a haza felé vezető úton
de küzdök

tekinteteket romboltam
lecsapódott a csellóhúron a könny
elárverezett álmaim hiányoznak
de küzdök!

cs

Kezemben szorítom kezéd
alattunk elfogy lassan az út
imádságban mondom ki,
fájna, ha holnap nem így lenne

Csendünkben rejtőzik a titok
gyöngéden alszik a gyertyafény
vajon merre mész majd te
vajon hova tartok én

Szempilla zárja csodánkat
elfordulunk ha bántanának
szolgáltunk és kiszolgáltak
de pálmát vittünk a királynak

cs

5 MÓZES 31:6 - JÁNOS 13:5

Fogod a kezeim az úton
előttem mész, helyettem nyersz
s mégis én elveszíthetlek

Te szólsz hozzám a hajnalban
előttem állsz, hozzám beszélsz
s mégis én elnémulhatok

Kendőt, s mosdótálat hozol
előttem térdelsz, nekem szólsz
s mégis én léphetek mocsokba

véss be markaidba
hívj be halálodba
zárj be hajnalodba

cs

Kopár és mozdulatlan a csepp
Remegő s félénk a lépés
Szilárd és behajtott a könyv
Bezárt és távoli a határtalan

Esőben indulok a végtelen ismeret felé

Zuhog, zúg, zizeg, zajos,
záporozva zörget,
zivatarok zálogai zárba zárják a földet
zönget, s ugatásba fullad a dal
valahol, valaki csak csenddallamot hall

Teremtő hűség vállamra borulva átítat

Csiszolódik a csepp
Lengébb lett a lépés
Kitárult kiáltás a könyv
Válásszá vált a végtelen

Egy imádság meghallgattatott

cs

Várom mindenkit
aki sebet kapott jutalmul.
Jöjjön mind ki csonka, bonka,
fáradt, sérült, vérző.
 Gyere velem, s nézd meg hol lakom.
Bárki jöhet!
Mégis!
Árusok!
Kifelé templomomból!

cs

Gyógyít
Vigasztal
s szüksége csak rámutat

Hasít a torzulás
hiányzik a harmónia
fagottfélelem
hegedűhézag
De Ő nem enged el

Lebénított bűnt
helyettesítő horgonyhűsége
határtalan

cs

Nincs büntudat
Keresztet én nem ácsoltam
Mégis vad vagyok, de
Tiszta célból hazudtam

Semmit sem látok belőled
Piciny sugaram reflektort szór tükrödből
Fáj a veszteség
S nem tudok betelni Veled

Értetni nem foglak e Földön
Kereszteden bűneimet törlöm
Széttépném a kínt, a könnyet
Átadnám e szívet. Törd meg!

De teljes magam odaveszne.

Van büntudat
Szögeim tartják tiszta tested
Szelíd lettem
Megtaláltad, mit mások bennem
elvesztettek.

cs

NÉGY NÉGYSOROS

hiába is fohászkodtál
veszteséget választottál
csak akkor kaphatsz aranyat
ha elvesztetted magadat

Kezeinkkel megformáltunk
munkáját is megcsodáltuk
tedd a titkod tarsolyodba
állandóvá otthonunkba

Megbújtál a szürkeségben
neved, s helyed kicseréltem
hangzavarban elsüllyedtél
csúf avarban levél lettél

versbe hívlak,
kitaszítlak
versbe zárlak
megtalállak

cs

összetartozásban	megsértve	de	simogatva
cserbenhagyásban	megsérülve	és	meghajolva
szétszakadásban	eltévedve	de	kezdemenyezve
hazugságban	elveszítve	és	elengedve
vágyban	könnyezve	de	elbújtatva

emlékszem arra, aki régen voltam

cs

TÖREDÉKEK

hivők hibája:
palotában ülve
siratják a kunyhót

a világ reménysége: talán
az Isten reménysége: tényleg

cs

SZÍVCSERE

Cseréljünk dobbanást
pitvart és szívkamrát
De várj!
Előbb én tépem ki enyémet.
Előbb nekem kell meghalnom,
s a tiéd cseréje meg kell,
hogym törtéjjen gyorsan:
csak egy dobbanásnyi időnk van

cs

ÚJJÁSZÜLETVE

Szívrehangolt ésszel
Megtisztított kézzel
Ellenséges tájon
Új életem járom

cs

barátkozom a széllel
a nappal a vízeséssel
s mint gyermek ki édességre vágyik
kereslek most téged

Gyermekharcot felnőtt nem ért meg
felnőttkérdést gyermek nem kérdez

valahol, észrevétlenül
lépjük át a vonalat
az ártatlan és ártó,
a bizalmas és bántó
között

Szelídségünkre,
csodát leső egyszerűségre
nem vigyázunk
s később sírunk,
ha szikráit keresve sem találunk
pedig szívünk közelebb van az éghez
s akadályt félelmünk már nem képez
mégis

a mennyek országa nem felnőtt méretű
le kell térdelni hozzá
nem léphet be nagyzebű, nagyfejű,
csak kisgyermek, de nagyszívű

cs

Elbújok, s ember nem talál rám
de megkeres az Isten
mert Ő mindig vár rám

sebeim tisztítja
fájdalmaim gyógyítja
hiányaim pótolja

Rejtőzöm, s napfénybe burkol egy álom
Mindig csak közelséged,
jelenléted vágyom

cs

A LEPRÁS (LUKÁCS 17:12-16)

megyek,
fáslilappangásaim mögött takargatom,
hogy elevenen rothadom.
fertőzök,
kiközösített nyomorúságom elkülönítve
már-már elérzéktelepedni tűnik.
nincs kihez kapcsolódnom

meszelt sír vagyok,
s számolok a halállal
- ő jobb a kivonásban , s az osztásban-
kiabálok,
megyek,
kiabálok, hogy mindenki hallja meg:
„Tisztátalan!”

s most találkozom Valakivel
Ő is azt mondja, hogy: „Menj!”

megyek,
mint mindig ugyanazon az ösvényen
s lassan eszmélek,
hogy nem térnek le,
nem fordulnak el,
nem takarják gyermekek arcát,
az a valaki ...
Ő is azt mondta, hogy: „Menj!”

megyek,
s újra lábamhoz ragad a por
útközben megyek
s inaim valami más szorítja csontomhoz
bőröm kellemesen csiklandoz
megyek
s a teljességet kezdem bizsergetni ujjaimban

megyek, s közben megtisztulok. mosdani megyek,
s egyszer eszmÉLEK!

a hit tartott meg.
Vissza kell mennem Hozzá!
Együtt kell, hogy menjünk!
Kiabálni, hogy „Te is tiszta lehetsz!”

Menni. Leszámolni a halállal.
Érinteni. Gyógyítani.
Menni.
Vissza Samáriába.